

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 02/07/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 933

“PHẢI QUÝ TIẾC THỜI GIAN CỦA SINH MẠNG”

Thời gian của sinh mạng rất ngắn ngủi. Chúng ta nghĩ xem: Từ sáng đến chiều, chúng ta đã bao nhiêu lần tạo nghiệp luân hồi? Chúng ta tạo nghiệp luân hồi vì chúng ta đã lãng phí thời gian quý báu của sinh mạng. Thay vì dùng thời gian đó để tích công bồi đức, để tu tập, để chuẩn bị cho sự “đi về” của mình thì chúng ta lại hoang phí thời gian để tạo nghiệp.

Hòa Thượng nhắc: *“Mạng sống của con người rất ngắn ngủi, thời gian để sử dụng được rất có hạn. Cho dù chúng ta sống được 100 năm, thông thường buổi tối ta đã ngủ hết 8 tiếng đồng hồ, hay nói cách khác, ta đã dùng hết 1/3 thời gian của sinh mạng để ngủ. Khoảng thời gian từ 1 tuổi đến 20 tuổi chưa biết việc, chỉ là học hành. Sau 80 tuổi thì chúng ta già nua, lẩm cẩm, cũng không còn thể lực để tu hành hay làm việc thiện nữa. Chúng ta hãy trừ thêm thời gian hàng ngày chúng ta mặc áo, ăn cơm, thù đáp. Vậy thì tính ra thời gian một đời của chúng ta vô cùng ngắn ngủi”.*

Hòa Thượng nhắc để chúng ta cảnh tỉnh, những khoảng thời gian chúng ta lãng phí vào vọng tưởng, tạo nghiệp bất thiện là chúng ta đang lãng phí sinh mạng. Nếu không được nhắc thì ngày ngày chúng ta đang lãng phí thời gian sinh mạng của chính mình. Mỗi chúng ta chỉ cần nỗ lực thì chúng ta tự khắc có thể làm những việc vô cùng phi thường. Thay vì dùng thời gian vào những việc buồn vui, thương ghét giận hờn thì chúng ta nên dùng thời gian đó làm việc lợi ích chúng sanh, làm những việc có ích cho thân tâm của chính mình bằng cách học tập giáo huấn của Thánh Hiền, từ đó bồi đắp, hoàn thiện năng lực của chính mình để giúp ích cho chúng sanh, để chúng ta có đủ năng lực giúp ích cho đời, làm tốt cho đạo.

Làm tốt cho đạo là làm những việc tốt đẹp, chân thật có thể có lợi ích cho người thì chúng ta phải làm để người biết được, từ đó họ cũng tiếp nhận để có được lợi ích chân thật. Làm tốt cho đạo không phải là để có nhiều đệ tử, nhiều học trò. Hiện tại chúng ta đang xiển dương văn hóa truyền thống, chúng ta đang nhắc mọi người hướng đến chuẩn mực làm người. Trong “*Liễu Phàm Tứ Huấn*”, người xưa dạy chúng ta phải hướng đến làm một phàm phu tiêu chuẩn. Chúng ta phải làm ra điển phạm, làm ra những tấm gương để người khác nhìn vào thì sinh tâm ngưỡng mộ và mong muốn làm theo.

Trong “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Phật dạy: “**Học vi nhân sự, hành vi thế phạm**”, học để làm Thầy người, thực hành là để làm được tấm gương chuẩn mực cho người. Nếu chúng ta làm được như vậy thì gần như chúng ta không có thời gian để phí phạm. Chúng ta còn lãng phí rất nhiều thời gian, còn nhiều thời gian rảnh để “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si mạn*”. Thời gian của sinh mạng rất ngắn ngủi nhưng chúng ta không biết quý trọng mà vẫn dùng thời gian đó để tạo nghiệp luân hồi.

Hòa Thượng nói: “**Ngày nay chúng ta học Phật, thời gian để huân tập Phật pháp quá ít. Phần nhiều các đồng tu ngày nay một ngày chỉ bỏ ra một đến hai giờ để huân tập Phật pháp. Người học tập như vậy mà muốn có thành tựu thì quá khó. Cho nên tôi khuyên các đồng tu chỉ cần có thời gian rảnh thì phải mau niệm Phật, tụng Kinh hoặc nghe Kinh để bù đắp lại, để bổ túc lại thời gian chúng ta tiếp nhận Phật pháp quá ít**”.

Hòa Thượng nói: “**Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm không thể gián đoạn**”. Phật tâm là tâm Phật phải thường hằng trong ta. Chúng ta phản tỉnh xem: Tâm Phật của chúng ta có gián đoạn không? Chúng ta Phật hiệu thì gián đoạn, Phật tâm thì không có. Hàng ngày chúng ta tham ăn, tham ngủ, tham danh, tham lợi.

Chúng ta vẫn chưa biết quý tiếc sinh mạng, chưa biết dùng hết thời gian quý báu này. Thí dụ buổi sáng thức dậy, chúng ta có một giờ huân tập Phật pháp, vậy thì vẫn còn đến 23 giờ huân tập phiền não, tham sân si. Thời gian chúng ta quy nạp Phật pháp quá ít cho nên không thể đạt đến mức trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật hàng ngày tất cả đều là Phật pháp. Nếu chúng ta quy tập nhiều thì chắc chắn khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chúng ta đều ứng dụng Phật pháp. Nếu thời gian một giờ huân tập là quá ít, nếu Phật pháp chưa hóa nhập vào trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của chúng ta thì chắc chắn khởi tâm động niệm của chúng ta vẫn là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tham sân si mạn*”. Chúng ta biết rõ điều này để khi chúng ta đọa lạc thì chúng ta cũng cam đọa lạc, biết rằng đó là “*tự tác tự thọ*”, “*tự làm tự chịu*”. Nếu không, chúng ta sẽ trách Phật Bồ Tát, trách Thánh Hiền: “**Phật Bồ Tát không linh hiển! Con đang đọa lạc, con đang khổ đau đây!**”.

Tổ Sư Ấn Quang cũng đã dạy: “**Đốn luân tận phận, nhàn tà tôn thành, nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ**”. Chúng ta phải dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình, lúc rảnh thì giữ tâm không vọng tưởng, không thị phi nhân ngã để nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ.

Rất nhiều người niệm Phật nhưng thành tựu không có. Có người trước đây niệm Phật nhưng vì không giàu nên đã bỏ niệm Phật. Sau đó họ làm việc cho một nhóm thì trở nên giàu có, được cho tiền,

xây nhà nên họ cho rằng học Phật không giàu, học theo vị giáo chủ đó mới giàu. Họ nghĩ vị giáo chủ đó đã ban phước cho họ.

Chúng ta biết: **“Thập đạo vô thân”**. Mười cõi này không có vị Thần nào đủ quyền năng ban phước giáng họa cho chúng ta. Nhưng người học đạo đâu cần hưởng thụ những thứ **“danh vọng lợi dưỡng”**, **“năm dục sáu trần”** đó. Chúng ta học đạo thì cần tâm thanh tịnh, phục hồi được bản lai diện mục chính là tự tánh thanh tịnh, còn gọi là **“tự tánh Phật”** của chúng ta. Chúng ta tu hành là để xa lìa những vọng niệm, xa lìa những dục vọng của thế gian, xa lìa những tập tánh thường tình của phàm phu. Danh vọng lợi dưỡng chỉ là bã giống như bã mía, là rác rưởi. Chúng ta không cần bận tâm về nó.

Chúng ta học Phật hay đến với đạo mà chúng ta vẫn xem nặng tài sắc danh thực thù thì đó cũng là chúng ta học đạo nhưng là **“lục đạo luân hồi”**, chứ không phải đạo giải thoát. Người thế gian như Ngài Nhan Hồi ăn cơm bằng rá, uống nước bằng phễu nhưng vẫn tự tại an vui. Người không học Phật nhưng họ vẫn xem thường danh lợi. Thời xưa có câu chuyện kể về Ngài Châu Do, một hôm ông dẫn trâu đi uống nước. Khi thấy có một người nói về danh lợi ông liền lấy nước rửa tai cho con trâu. Khi có người đến hỏi tại sao lại làm như vậy thì ông nói: **“Con trâu vừa nghe đến danh lợi nên ta phải rửa tai cho nó”**, người kia đang định lấy nước suối uống thì cũng nói: **“Nước này dùng rửa tai trâu nên cũng có mùi danh lợi rồi nên ta không uống nữa!”**. Chúng ta học đạo Thánh Hiền mà nghe thấy mùi danh lợi mà chúng ta lại quên hết. Chúng ta không tìm đến chân giá trị mà tìm đến những cái tam bợ.

Điều quý giá nhất là thời gian của sinh mạng, nhưng hàng ngày chúng ta không dùng thời gian đó để lợi ích chúng sanh, tích công bồi đức mà dùng nó để tạo nghiệp. Hòa Thượng nói: **“Thời gian chúng ta quy nạp quá ít”**. Nhưng chúng ta nghe pháp mà không an lạc, nghe pháp mà cảm thấy khổ. Bản thân tôi trước đây cũng vậy, ngày trước nghe pháp một giờ, đọc một trang sách là một cực hình, nhưng tôi dần dần cố gắng. Trước đây khi đọc sách tôi cảm thấy khổ sở nên tôi nghĩ cách để ngồi học một cách nghiêm túc. Khi học, tôi cũng lấy camera ghi lại để phân tích xem mình nói đã hợp lý chưa.

Hòa Thượng nói: **“Có thời gian rảnh thì mau mau niệm Phật, mau mau tụng Kinh, mau mau nghe pháp để quy nạp”**. Nếu một ngày thời gian chúng ta quy nạp Phật pháp nhiều hơn thế pháp thì ngày đó chúng ta an toàn. Nếu trong một ngày chúng ta quy nạp Phật pháp ít, quy nạp thế pháp nhiều thì ngày đó chúng ta đã lãng phí thời gian của sinh mạng. Nếu lãng phí thời gian của sinh mạng thì chắc chắn chúng ta không thể thoát khỏi bị đọa lạc như Ngài Lý Bình Nam nói: **“Đáng sanh tử như thế nào vẫn phải sanh tử như thế đó, đáng đọa lạc như thế nào vẫn phải đọa lạc như thế đó”**. Chúng ta muốn thành Phật, thành Thánh, thành Hiền, thành một người quân tử thì chúng ta phải tự nỗ lực, không một đấng siêu nhiên nào có thể giúp đỡ chúng ta. Chúng ta phải nhớ rõ điều này!

Nhiều người tu hành học Phật nhưng mong cầu đủ thứ như giàu sang, bình an, mạnh giỏi, hạnh phúc. Chúng ta phải biết: Chúng ta không cần mong cầu những thứ đó, những thứ đó không phải để hàng ngày chúng ta mong cầu. Chúng ta mong cầu có được tâm thanh tịnh, mong cầu có thể không chế được phiền não tập khí của chính mình chứ không mong cầu những thứ làm mình phiền não, những thứ làm tăng thêm dục vọng.

Nhà Phật có câu: **“Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác”**. Phật Bồ Tát giúp chúng ta thành tựu việc tốt chứ không thành tựu việc xấu. Những việc khiến cho chúng ta tăng trưởng lòng tham, thỏa mãn dục vọng chính là việc xấu. Có người trước đây tu hành đạo tràng được một thời gian thì có đạo tràng to. Họ nghĩ rằng Cha A Di Đà từ bi thương họ nên cho đạo tràng to. Họ nghĩ rằng Phật A Di Đà cũng *“ái duyên từ bi”* như chúng ta. Đó chính là vọng tưởng.

Hòa Thượng nói: **“Khi có thời gian rảnh thì hãy mau niệm Phật, nghe Kinh, nghe pháp để bù đắp vào thời gian thiếu mà chúng ta không huân tập Phật pháp”**. Hàng ngày chúng ta luôn thị phi tốt xấu, hơn thua, thành bại nên chúng ta không bù đắp được. Chúng ta chỉ toàn lỗ, toàn thiệt thòi nên tuyên bố *“phá sản”* bằng cách nghĩ không tu nữa! Có người nói: *“Sao Phật pháp yêu cầu cao đến thế! Đạo kia không yêu cầu gì cả! Sát sanh, nói dối, tà dâm, uống rượu cũng được!”*. Chúng ta muốn làm Thánh làm Hiền, làm Phật Bồ Tát thì phải đạt được những tiêu chuẩn nhất định. *“Giới”* nhà Phật gọi là *“biệt giải thoát”*. Chúng ta giữ được giới nào thì được giải thoát khỏi giới đó. Đây là giải thoát chứ không phải là ràng buộc.

Chúng ta thấy khó mà không nói dối, vậy mà chúng ta chỉ muốn được người khác nói những lời chân thật. Thí dụ chúng ta đi mua điện thoại Nokia nhưng khi về nhà thấy hàng không đảm bảo chất lượng thì chúng ta sẽ nổi giận, không muốn đến cửa hàng đó để mua hàng nữa. Tất cả các giới, chúng ta giữ được giới nào thì được giải thoát khỏi giới đó nhưng chúng sanh ngày nay lại coi đó là một sự ràng buộc. Hàng ngày chúng ta nghe pháp mà cảm thấy như bị mắng. Tập khí của chúng ta quá nhiều, khi nhắc đến phương diện nào thì phương diện đó chúng ta cũng đang gặp phải. Chúng ta kém khuyến toàn phần cho nên nhắc đến tập khí nào cũng cảm thấy như bị mắng. Tôi may mắn gặp được cuốn 1200 đề tài này để học tập. Trong hơn 900 đề tài đã học, gần như đề tài nào Hòa Thượng cũng như *“cho thuốc đúng bệnh”*, không có thuốc nào là không cần thiết. Tất cả các đề tài là *“y bệnh cho thuốc”* nên chúng ta cảm thấy như ngày ngày bị mắng!

Hòa Thượng nói: **“Mạng người là vô thường. Đây là điều không cách nào thay đổi, nó là chắc thật và đang diễn ra. Thọ mạng trong chớp mắt đã đến rồi. Đời này nếu không thể có thành tựu thì phải đợi đến đời sau, cho nên đời đời kiếp kiếp tu hành, đến ngày hôm nay đáng về chúng ta vẫn là như thế này!”**. Nhìn vào chúng ta vẫn đầy những *“tự tư tự lợi”*, *“danh vọng lợi dưỡng”*, hưởng thụ *“năm*

dục sáu trần”, “tham sân si mạn”. Lời của Hòa Thượng tràn đầy tâm từ bi, tình yêu thương và sự thương xót như vậy mà có người cảm thấy như bị mắng. Nếu mọi người cảm thấy như vậy thì sẽ “tốt nghiệp” sớm.

Hòa Thượng nói: ***“Biết rõ được sự thật này thì bạn phải nên biết chúng ta nhất định không đợi đời sau vì đời sau có thể sẽ tệ hơn đời này. Chúng ta phải hạ quyết tâm ngay trong đời này nhất định vãng sanh Tịnh Độ. Ngay đời này nhất định phải giải quyết cho xong việc này!”***. Hòa Thượng dạy chúng ta đừng dần dà, đừng dễ vui, đừng mong chờ sự may mắn năm ăn năm thua. Chúng ta nhất định phải được vãng sanh! Nhưng chúng ta đắm chìm trong *“danh vọng lợi dưỡng”* nên không buông xả được. Hòa Thượng chỉ khuyên mọi người chứ không ép buộc ai. Đời này chúng ta học được Phật pháp, lại gặp được pháp môn Tịnh Độ, đây là cơ duyên vô cùng khó được. Chúng ta phải hạ quyết tâm ngay trong đời này nhất định vãng sanh Tịnh Độ.

Hòa Thượng từ bi nói: ***“Hiện tại là thời kỳ Mạt pháp. Phật nói với chúng ta: Chỉ có niệm Phật đời nghiệp vãng sanh, chỉ có con đường này mới có thể đi được. Ngoài con đường này ra thì không có con đường thứ hai để đi!”***. Ý của Ngài dạy chúng ta rằng: Trong thời kỳ Mạt Pháp, chúng sanh ở thế gian này tạo nghiệp đa đoan, nghiệp chướng nặng nề, muốn tiêu nghiệp, muốn sạch nghiệp để chứng đạo bằng các pháp môn khác thì không làm được. Một vị Lão nhân tu hành nhiều năm đã chia sẻ với chúng ta điều này. Chúng ta phải sâu sắc nhớ rõ điều này!

Hòa Thượng nói: ***“Có thể nói, niệm Phật cầu vãng sanh là vô cùng quan trọng, nhất là trong thời đại của chúng ta, thiên tai bão lũ, dịch bệnh triền miên. Mạng người là vô thường, một hơi thở không trở lại thì đã qua đời khác rồi!”***. Chúng ta nghĩ mạng người tính bằng năm tháng. Thầy bói nói chúng ta có thể sống đến 80 tuổi, 100 tuổi. Nhưng thật ra mạng của chúng ta chỉ dài bằng một hơi thở. Cho nên Hòa Thượng nói: ***“Phải quý tiếc thời gian ngắn ngủi của sanh mạng này để làm những việc cần thiết, làm những việc nên làm, đừng hoang phí vào làm những việc thị phi nhân ngã, tham sân si mạn”***.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

